

PODLAVIČNÍK

Zdrávka pro všechny

Milí čtenáři,

V tomto čísle si přečtete, co se děje na půdě a díky tomu pochopíte, proč se nám často strop nad hlavami chvěje pod údery sbíječky, proč se schodiště do přístavby podobá staveništi a proč si uklízečky zoufají. Pan učitel Vácha opět vycestoval, tentokrát za oceán do Kostariky, a jeho cestopisná reportáž určitě zaujme milovníky dalek. A Kristýna Kadlecová dostala za úspěšnou maturitu cestu k moři – ovšem pěšky! Další příspěvek zachycuje akci Zdrávka pro všechny především očima studentů. Ve sportovní rubrice se dočtete, že sportovci z naší školy byli opět úspěšní.

Hezké počtení přeje redakce Podlavičnicku

OBSAH

Jak jsme slavili sedmasedmdesátiny	2
Co se děje na půdě?	5
Nová kniha Dalibora Váchy	7
Cesta k moři.....	8
Pura vida! Kostarika.....	14
Můj výlet po Evropě s Interrail Pass	21
Když studenty políbí múza	24
Sportovní okénko	26

JAK JSME SLAVILI SEDMASEDMDESÁTINY

Ve dnech 13. a 14. 10. 2023 proběhla na naší škole akce Zdrávka pro všechny. Naše škola tak oslavila 77. výročí založení. Většinou se slaví kulatá a půlkulatá výročí. Proč dvě sedmičky?

70. narozeniny naší školy jsme tehdy oslavili nejen plesem, ale i slavnostním průvodem, zato 75.výročí nám překazil covid. Proč neslavit dodatečně, když i dvě sedmičky navíc vypadají hezky?

Akce Zdrávka pro všechny byla opravdu pro všechny. V pátek a v sobotu se v prostorách školy setkávali bývalí absolventi se svými učiteli, bývalí kolegové, spolužáci a spolužačky. Dokonce přišlo několik zájemců o studium z devátých tříd i s rodiči. Kouzelná byla skupinka dam, vitálních sedmdesátnic, bývalých sestřiček, které našly svoji třídu a posadily se do lavic jako před 50 lety.

Největšímu zájmu se těšila učebna 108, kde na pěti výstavních panelech byla představena historie zdrávky od jejího založení až po současnost. Fotky rozložené na lavicích zachycovaly momentky ze studentského života, jako například bramborové brigády, plesy, praxe v nemocnici, maturity..... Velkou pozornost na fotkách budil pan ředitel jako mladý, začínající učitel.

Vyzdobené třídy sloužily k prezentaci jednotlivých oborů. Bylo zajímavé sledovat, jak se měnily třeba učebnice. Od nezajímavých bichlí s černobílými obrázky (ty pamatuji), kde zachycený objekt vypadal jak v husté chumelenici, k barevným učebnicím s kvalitními fotkami. Pokrok ve zdravotnictví

Obor praktická sestra v praxi

byl nejmarkantněji vidět v učebnách péče, kde některé přístroje připomínaly ve srovnání se současnými téměř středověk.

Mnohé z těchto exponátů zapůjčil ze své sbírky dr. Mraček. Starší absolventi byli nadšeni modely k nácviiku resuscitace.

Podobně jako já určitě pamatovali gumovou odpudivou „Andulu“ v modré teplákovce s pruhem, ke které se člověk bál přiblížit, natož do ní dýchnout.

Nejvíce se hosté zdržovali v učebnách oboru ZT a to nejen zubní technici. Studenti z AZT2 předváděli práci s tablety a všechny

vymoženosti zubařské techniky, navíc nová učebna s velkoplošnou obrazovkou vypadá hodně efektně, takže návštěvníci tiše žasli.

Laboranti rozhodně nezůstali pozadu, určovali krevní skupiny a usilovně se snažili z krve zájemců odhalit jako bonus nejrůznější choroby.

V učebně fyziky bylo možné si prohlédnout pod mikroskopem preparáty a dát si výbornou kávu. Ve druhém patře se naopak shromažďovali milovníci čaje.

Zubní technici ukazují nové technologie

Maséři v praxi

Virtuální realita ve výuce

V pátek odpoledne proběhl koncert houslového virtuosa Jaroslava Svěčeného, který byl poděkováním zaměstnancům školy.

Při té příležitosti přijali z rukou Mistra Svěčeného vyznamenání ti, kteří se zasloužili o rozvoj a fungování školy. Mezi jinými MUDr. Fuit a mezi laboranty oblíbený Mgr. Rudolf Schneedöfler, který na naší škole externě učí plných 40 let.

Módní přehlídka uniforem

Akce Zdrávka pro všechny vyvrcholila reprezentačním plesem v Metropolu. Myslím, a nejen já, že se povedl. A jen tak pro zajímavost, s kapelou zpívala naše absolventka. Zlatým hřebem byla přehlídka historických uniforem pro ošetřovatelky a sestřičky. Kolegyně Kovářová a její tým modelek odvedly téměř profesionální práci. Kolegyně Mirka by zvládla s přehledem odmoderovat i přehlídku takového Osmanyho Laffity. Zatím to neví (ani Mirka, ani Laffitta).

Za tři roky bude mít naše zdrávka 80 let. Výzdobu, buchtu, řezy a chlebičky máme zmáknuté na téměř profesionální úrovni.

VK

Co na to studenti?

Většinou oceňovali příjemnou atmosféru, výzdobu a možnost vyzkoušet si práci jiných oborů:

Vystoupení sportovních gymnastek

Moc se mi líbila ta atmosféra akce. Navíc jsme si mohli vyzkoušet věci, které dělají studenti jiných oborů. Zaujalo mě, jak se především starší účastníci zajímali o moderní technologie.

Moc se mi líbila výzdoba školy. Především třída, kde byly vystavené historické fotky.

Někteří byli potěšeni skutečností, že vyučující umí i vařit.

Nejvíce se mi líbilo, že učitelky něco napekly a my mohli ochutnat.

Hlavně to jídlo bylo bezva.

Další ocenili program.

Super programy. Třeba čajovna, masáže, fotokoutek, zjišťování krevních skupin.

Oslavy považuju za super, jak pro bývalé, tak i současné studenty. Měli jsme možnost vidět odborné učebny jiných oborů. Byl to fajn zážitek.

Ozvaly se i kritické hlasy.

Dobré jídlo a pití. Ale jinak to bylo trochu „o ničem“, protože moc lidí nepřišlo. Hodnotím tak 7/10.

Mnohé zaujala zoo Filipa Sedláčka

Líbila se mi třída, kde byli pavouci a hadi.

Překvapilo mě, že tady jeden kluk měl pavouky a hady.

Další pozitivně hodnotili prohloubení mezilidských vztahů

Bylo dobré, že jsme si s učiteli popovídali o něčem jiném než o učení, s některými jsme se tak sblížili.

Učitelé se ukázali v jiném světle. Překvapilo mě, jak dobře umí péct.

Mohli jsme si popovídat neformálně s učiteli, někteří vůbec nebyli protivní.

Líbilo se mi, že se ukázala i dobrá stránka učitelů.

Co bylo překvapující kromě skutečnosti, že učitelky umí péct?

Překvapilo mě, kolik lidí si od naší třídy nechalo zjistit krevní skupinu. Prostě ten fakt, že si nechali prst napíchnout od NÁS! Také mě zaujalo, kolik lidí přišlo a kolik zubařů nevydrželo u svých stanovišť a bylo u nás v laborce.

Co na to pan ředitel? Akce ukázala, že naše škola, její studenti a učitelé nežijí v uzavřené bublině, ale získávají dovednosti a návyky a vytvářejí si životní postoje zejména při praktických činnostech s pacienty a klienty. Zároveň by mělo být nejen naším přáním, ale také povinností udržet v českém zdravotním systému co nejvíce mladých lidí.

CO SE DĚJE NA PŮDĚ?

To, že se na půdě něco děje, nejde nevidět, neslyšet a často ani necítit. V první fázi demoličních a vyklízecích prací byly učebny ve 2. patře téměř rizikovým pracovištěm. Občas to vypadalo, že se na nás ukrajinští dělníci z půdy opravdu probourají – viz obrázek stropu v učebně 215. Možná jsme

měli vyfasovat alespoň ochranné bezpečnostní

helmy a protihluková sluchátka. Ale ani v přízemí se člověk necítil dobře. Poté, co dělníci otevřeli kryt kanalizace a objevili problém, byl pobyt v přístavbě školy možný pouze s plynovou maskou. Ale to nejhorší už máme za sebou a můžeme se těšit na krásné nové půdní prostory.

Co se tedy na půdě vybuduje? Budou tam tři moderní odborné učebny pro výuku ošetrovatelské praxe a praxe pro obor masér sportovní a rekondiční a tři kabinety jako

zázemí pro 10 učitelů všeobecně vzdělávacích předmětů.

Stavba byla zahájena 17. července 2023 a dokončení stavebních úprav je naplánováno na 16. duben 2023. Zatím jde všechno jako po másle, firma je dokonce v mírném předstihu, tak věřme, že v dubnu budeme kolaudovat. Zhotovitel je stavební firma STAVEKO-SERVIS, s.r.o. Tábor a cena za dílo je 19 115 000 Kč.

Před 5 lety se podobně upravila druhá strana půdy a vznikly učebny a kabinety 301 – 305. Teď budou využité všechny prostory školy od sklepa až po půdu a každý obor bude mít své důstojné zázemí.

I.Š.

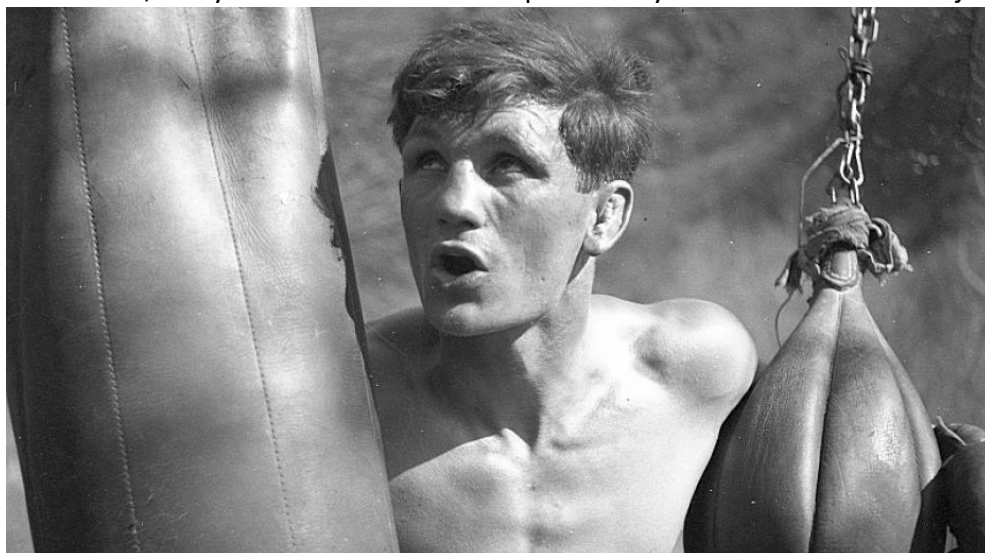
NOVÁ KNIHA DALIBORA VÁCHY

Že je pan učitel Dalibor Vácha úspěšný spisovatel, ví na naší škole snad každý. V minulém čísle jsme psali o jeho budoucí knize inspirované životním osudem Vildy Jakše, boxera, hvězdy společenských večírků, skvělého tanečníka, pilota RAF a hrdiny. Kniha je na světě. Někdy je literární hrdina autorovi natolik blízký, že mu napíše dopis.

Milý Vildo,

Píšu Ti, abys věděl, že se na Tebe nezapomnělo. Křtili jsme ve čtvrtek 12. října moji knížku o Tobě. Bylo nás tam spousta, dorazil Marek Vašut, který Tě skvěle hrál ve

Vildo, kamaráde, strávili jsme spolu spoustu roků, než z toho vznikla knížka, která je oslavou nejen Tvého hrdinství, ale hlavně Tvého života, nespoutaného, skvělého, ač sakra krátkého. No, neloučíme se, chlapče. Pamatuješ Frantu Nekolného, Českou mlátičku? Jo, toho šíleného malého blondáka, co vypadal jako větrnej mlýn, když se pustil do protivníka, přesně. Taky jsi s ním boxoval. A pamatuješ Pepka Macáka, co šel pěšky sám do Paříže, aby si tam zaboxoval? Pamatuješ ty ohromný večery v Lucerně nebo na hřišti Sparty, kde vám, kluci, aplaudovaly tisíce diváků? Pamatuješ, to se

filmu Pěsti ve tmě, dorazil Rostá Osička, boxer, který ale kromě boxu maluje a skládá básně. Jo, složil báseň taky o Tobě. Byl to Tvůj večer, křtili jsme knížku přímo v boxerském ringu a znovu Ti spoustu lidí tleskalo jako tehdy, kdy jsi vládl boxu v Československu a kdy se za Tebou otáčely dámy i na ulici. Jen Tys ten potlesk neslyšel, nebo, víš co, já myslím, že tenhle potlesk byl slyšet až k Tobě, do střelecké věže Liberátoru, který navždy krouží nad místem, kde jste umřeli.

nedá zapomenout, Vlastu Buriana? Anny Ondrákovou? Hugo Haase? Všechny filmové celebrity třicátých let, co se na vás chodily dívat?

A o tom všem bude moje další knížka, Vildo, kamaráde, a ty tam budeš taky, protože ze všech lidí, o nichž jsem psal, Tys mi přirostl k srdci nejvíc.

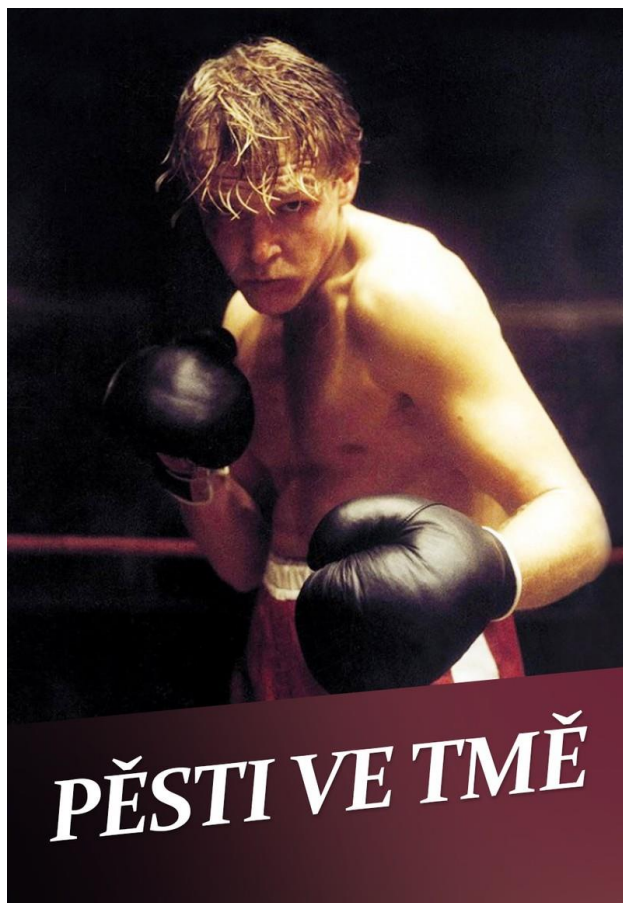
Ring volný, Vildo, můžeš začít tančit!

Tvůj navždy

Dalibor

Křest knihy. Herec Marek Vašut ztvárnil boxera Vildu ve filmu Pěsti ve tmě.

CESTA K MOŘI

Kristýna Kadlecová je čerstvou absolventkou naší školy. Studovala obor Praktická sestra a k úspěšně složené maturitě si dala netradiční dárek. Cestu k moři. To by samo o sobě nebylo nijak zvlášť originální, kdyby Kristýna k tomu moři nedošla pěšky! A protože sdílené zážitky jsou vždycky lepší, šli dva – ona a její přítel.

1) Kristýno, kdo to celé vymyslel?

S přítelem (Vaškem) jsme si celé předmaturitní období říkali, že až to všechno skončí, chtěli bychom někam vyrazit, něco zažít. A nechtělo se nám upřímně na týden do hotelu k moři. Chtěli jsme něco více dobrodružného.

S plánem dojít k moři přišel Venca a mně se okamžitě zalíbil. Jen doma to stálo úsilí s přemlouváním, aby mě pustili. Nakonec ale mamka svolila s mým slibem, že se ji ozvu každý den.

2) Měli jste přesný plán cesty ve smyslu přesně rozplávaných denních tras, zastávek...atd, nebo jste šli tzv. „na pohodu“?

Před cestou jsme si s Vaškem zadali výchozí bod Hůrka-Nová Ves a cílový bod Monfalcone a až cestou jsme si plánovali úseky třeba na další tři dny. Trasu nám často měnilo například počasí. Ať už větší deště, kdy jsme se snažili schovávat, kde to šlo,

nebo úmorné horko, hlavně v Itálii, kde jsme každých pár set metrů museli dělat pauzy, jelikož nám bylo špatně. V průměru nám to ale vycházelo na 25 km denně.

3) Podle fotografie výchozím bodem byly České Budějovice. Které místo představovalo cíl? Kolik km jste ušli? Kolik dnů jste byli na cestě?

Je to tak, vycházeli jsme z Hůrky, kde Vašek bydlí. Cíl pro nás představovalo město Monfalcone. Je to totiž nejbližší město u moře. Ve městě jsme si našli takový pramen a řekli jsem si, že k němu dojdeme. Ušli jsme přesně 594 km za 29 dní.

4) Dobře se na cestu sbalit je dost těžké, zvlášť když všechno neseš na zádech. Co člověk podle tvé zkušenosti nutně potřebuje? Táhla jsi něco vyložené zbytečně? Kolik tvůj batoh vážil?

Balení jsem se zpočátku velice bála. Věděla

jsme, že to nebude náš obvyklý čundr na tři dny, a tak jsem měla obavy. Koukali jsme se často na videa lidí, co šli pacifickou hřebenovku a snažili se inspirovat. Nakonec jsme si každý sbalil opravdu perfektně a až na náhradní botky na trekové hole mi nic nechybělo.

Překvapilo mě to, ale nic zbytečného jsem s sebou neměla. Čepici a rukavice jsem využila v Alpách, kdy jsem dělala „andělíčky“ ve sněhu a plavky a opalovací krém zas na pláži u moře.

Můj batoh vážil cca 14 kg. Vašek mi pomáhal a nesl mi elektroniku a náhradní kartuši. Jeho batoh měl kolem 16 kg.

5) Spali jste výhradně „pod širákem“, nebo jste si občas dopřáli přepych postele? Měla jsi se spaním venku potíže, nebo spíš všude dobře?

Spali jsme hlavně ve stanu. Měli jsme s sebou ultralightový stan. Snažili jsme se hledat nenápadná a zašitá místa, protože v některých spolkových zemích Rakouska je tohle výhradně zakázáno. Ale vždy jsme postavili stan za stmívání a vstávali za svítání. A jediné, co po nás zůstalo, byla přeleželá tráva.

Občas jsme se ale vyspali na místech jako domky na seno, nebo v kapličky. Tam jsme museli nouzově přenocovat, když se blížila velká bouřka. Jednou jsme spali pod olivovníky, nebo za hřbitovem ve městečku Corona.

V posteli jsme spali jednou, a to uprostřed naší cesty ve městě Tauplitz. Den předním

jsme zažili velice namáhavý výstup na horu, o kterém se rozepíšu ještě později. Každých 100 km jsme se ale ubytovali na jednu noc v kempu. Spali jsme sice i tak ve stanu, ale alespoň jsme se mohli osprchovat v teplé vodě a dopřát si trochu odpočinku.

Na spaní venku jsem už zvyklá z čundrů, a tak mi to nedělalo problém. Jediné, čeho jsem se bála, byly noční bouřky. Vadilo mi, když foukal silný vítr, se stanem to lomcovalo a na plachtu silně narážely velké dešťové kapky.

6) Víím, že osudové pro tebe bylo setkání s hadem. Můžeš popsat, co se stalo?

Poslední noc před vstupem do Rakouska, mi večer hodně natekl kotník a začal bolet. Přes den jsme šli křovím a maliním a víím, že mě tam v jedné chvílce přesně v tom místě zabořelo. Myslela jsem si, že jsem se píchla o trn. Říkala jsem si, že to do rána určitě přejde. Ale bohužel nepřešlo, kotník víc a víc natékal a bolet. Hodně nás to zpomalilo. Ušla jsem s tím přes 60 km, než jsme se dostali do kempu v Linzi. Tam za námi přijeli naši a přivezli antibiotika, obvazy, sterilní čtverce a různé mastičky. Měla jsem i online konzilium s doktorem a nezávisle na sobě mi řekli, že si myslí, že je to kousnutí od hada. Měla jsem tam dvě tečky vedle sebe, nohu nateklou, modrofialovou a bolavou. V kempu jsme zůstali pět dní a pak se pomalu vydali dál. Po pár dnech už to přestalo úplně bolet. Ale doteď mám na noze takové dvě skvrnky.

7) Potkala jsi na cestě nějaké zajímavé lidi?

Potkala, a dokonce mě překvapilo kolik. Často se nás lidi ptali, odkud a kam jdeme a zda máme kde nocovat. Před Sölkpassem jsme zastihli velké deště a půl dne se schovávali na zastávce. Večer tudy jel statkář na traktor a podivně po nás koukal. Za pár minut přijel i se svou manželkou v autě a ptal se, zda u nich nechceme přečkat noc. Tyhle nabídky, ač zněly lákavě, jsme ale odmítali. V Itálii nám zas lidé nabízeli vodu, jelikož byla velká horka.

8) S takovou cestou jsou spojeny určité silné zážitky. Který považuješ za nejsilnější?

Zážitků máme opravdu hodně a jsou nezapomenutelné. Oba jsme se ale shodli, že jeden z nich je pro nás nejsilnější. Ten den už od rána pršelo. My jsme před sebou měli přechod hory a řekli jsme si, že to zvládneme. V poledne déšť ustal a my vyrazili na výstup. Nejdříve jsme šli po asfaltové cestě, poté po kamenech. To bylo stále v pohodě. Potom ale do kamenů už byla zatlučena lana a cesta byla strmější a strmější. Říkali jsme si ale, že už to za chvíli budeme mít za sebou. To jsme ale nevěděli, co nás čeká. Před námi se objevila ferrata. V mapě označená nebyla a my už se nemohli vrátit, jelikož by to bylo ještě nebezpečnější. Vašek si to celé prošel bez batohu, aby

věděl, do čeho se pouštíme. Pevně jsme se

Ze začátku jsem si myslela, že tohle asi

drželi lana. Pod námi byl sráz, my šli po uzounké „cestě“ a kluzkých kamenech, s krosnou na zádech, bez jakéhokoli jištění. V tu chvíli jsme se opravdu báli o život. Když jsme vylezli úplně nahoru, viděli jsme oba poprvé v životě naživo kamzíka, pár metrů před námi. Ačkoli podle turistických ukazatelů měla cesta zabrat pouze pár hodin, šli jsme ji celý den. Museli jsme proto přespát nahoře v národním parku. Ráno jsme se probudili a začalo zas pršet. Byla

zima a všude mlha. Do obličeje nás bily ledové kapky. Snažili jsme se bušit na dveře okolních chat, ale nikdo nám neotvíral. U lanovky jsme se schovali do jednoho hotýlku. Pan hoteliér nám dokonce dovolil, dát si snídani s hosty. Museli jsme vypadat opravdu děsivě, ale já před sebou měla horkou čokoládu, a to pro mě byl v tu chvíli hlavní bod zájmu. Ten den jsme se ubytovali v hotelu v Tauplitzu.

9) Měla jsi někdy krizi? Neměla jsi chuť se na všechno vykašlat a dojet třeba vlakem? Čím sis „dobíjela baterky“?

nezvládnou. Každý den kolem 25 kilometrů, časté střídání počasí a zároveň nálad, puchýře, výstup z komfortní zóny...

Ne zřídka jsem si říkala, jestli to prostě nevzdám a nepojedu zpátky domů. Vadil mi déšť, vadilo mi mít vše mokré. V těchto situacích mi opravdu bylo na nic. Vždycky mi ale pomohl Vašek. Byl to takový můj hnací motor. Dal mi kousek čokolády nebo bonbónů, pohladil mě a řekl, že to spolu prostě zvládneme.

Baterky jsem si dobíjela asi hlavně tím, když jsem si řekla, jaká krásná místa nás ještě čekají. Když nám to moc nešlapalo, věděli jsme, že na cestu máme času, kolik chceme, a tak jsme zvolnili.

10) Která místa tě okouzila?

Cestou jsme narazili opravdu na nádherná místa. Některé mi ale navždy zůstanou v srdci a když jsem ve stresu aktuálně třeba před zápočtem na VŠ, představím si, že jsem tam.

Krásné byly výhledy v Alpách, kde se na loukách pasou krávy a vy slyšíte jejich zvony. Nezapomenutelné bylo taky koupání v osmi stupňové Soči, kde příroda vypadala jak z filmu Vinetou. V Rakousku jsme měli možnost přespat v přírodě, která vypadala jako na Aljašce. Na místo přespaní jsme se museli dokonce přebrodit.

Prošli jsme Českem, Rakouskem, Slovinskem a Itálií. Každá země byla v něčem trochu jiná a měla své kouzlo. Bylo zajímavé pozorovat, jak se příroda cestou mění. Českem jsme procházeli pouze tři dny. Rakousko bylo hodně zdlouhavé, jelikož to byla na km nejdelší země. Byl úžasný pocit vidět poprvé za cestu Alpy a pomalu se k nim přibližovat. Výhledy v Alpách byly opravdu krásné. Slovinsko bylo podobné, ale příroda nám tu přišla více divoká. Ačkoli se nám hory moc líbily, byl krásný pocit jim zamávat a mít je za zády. V Itálii příroda začala být více tropická. U domů byly palmy a velké oleandry, kolem cest se táhly vinice. Ale to horko bez možnosti koupání bylo už horší.

11) Co jsi cítila, když jste stáli na pláži v cíli cesty?

Upřímně musím říct, že do našeho cílového bodu jsme dorazili až pozdě večer. Ten den bylo neskutečné horko a oba jsme to schytali úpalem. Šli jsme proto pomalu, ale chtěli jsme se hecnout a ten den už naši cestu úspěšně dokončit. Kolem jedenácté jsme

tedy dorazili k pramenu a v plánu jsme měli přespat na pláži. Bohužel tam byl ale vstup zakázán a zatarasen. Přespali jsme proto v parku u přilehlého zámečku, pod piknikovými stoly. Ráno jsme si řekli, že na tu pláž zkusíme vlézt. A i když jsme lezli po skále, nakonec jsme se tam dostali. Svlékli jsme se a skočili do moře. Bylo to úžasné. Vycházelo sluníčko, voda kolem nás byla zpěněná. Oba jsme měli ohromnou radost, že jsme to společně zvládli.

12) Znáš starší film Svatební cesta do Jiljí s Josefem Abrhámem a Libuškou Šafránkovou, v němž cesta se stává zkouškou vztahu? Jak to bylo u vás dvou?

Znám a oba jsme si na něj při cestě vzpomněli. A zkouška vztahu to opravdu byla. Jsme spolu třetím rokem a máme už nespočet společných zážitků, ale tohle bylo něco úplně nového. Byli jsme spolu celou dobu 24 hodin denně. Museli jsme zvládnout různé věci a dokázat se na věcech domluvit. Když jsme se kvůli něčemu trochu chytli, měli jsme mezi sebou třeba dvacet kroků mezeru, ale nemohli jsme se rozdělit a mít třeba den dva jen pro sebe. Myslím si, že to náš vztah opravdu posílilo.

13) Překvapila jsi během cesty sama sebe? Myslíš, že tě cesta změnila? Jestliže ano, tedy v čem?

Překvapila. Před cestou jsem se dost bála. Přeci jen mít před sebou 600 km je trošku

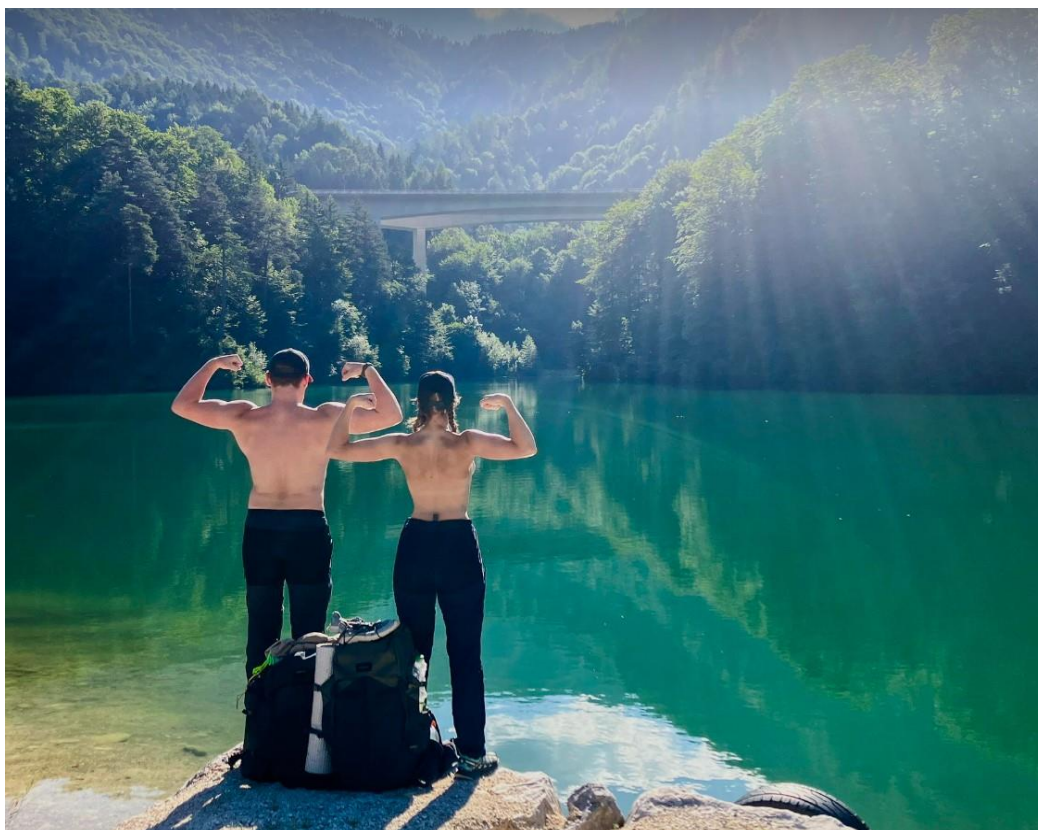
děsivé a člověka napadne myšlenka, jestli je vůbec možné, to zvládnout. Měla jsem obavy z přechodu Alp, jelikož mám astma. A představte si, že jsem si ani jednou nemusela fouknout.

Cesta mi ukázala, jak počasí a celkové podmínky opravdu dokážou zamávat s náladou. Byl velký rozdíl v tom, jak nám cesta ubíhala, když pršelo a všechno jsme měli mokré, oproti tomu, když svítilo sluníčko.

Uvědomila jsem si, že k životu a našemu štěstí stačí opravdu hrozně málo. Vydržela jsem měsíc v jednom oblečení, myla se a prala si věci v říčkách, všechny svoje věci jsem si nesla na zádech, byla vděčná za kebaby ve městech a za to, že s sebou mám

14) Co bys na závěr chtěla vzkázat studentům naší školy?

Vím, že je to klišé, ale opravdu se nezdávejte svých snů. Ať si o vás okolí říká, co chce, a ať se vám ten sen může zdát sebevíc bláznivý, věřte sami v sebe. Zvládnete všechno, co budete chtít. Po maturitě vás čekají vaše nejdelší prázdniny a byla by škoda toho volna nevyužít. V dnešní době je opravdu jednoduché vycestovat. Na YouTube je nespočet videí o tom kam vyrazit, co si sbalit. Oba můžeme doporučit aplikaci Mapy.cz, používají je i v Americe na PCT. Byla bych moc ráda, kdyby tento článek a naše cesta třeba dodala odvahy někomu, kdo si je nejistý, zda by nějakou takovou cestu zvládnul.

svou milovanou osobu, a jediné, co musím aktuálně řešit, je to, kde se umyjeme, kde přespíme a kde si uděláme svačinovou pauzu.

Pamatujte, opravdový zážitek začíná tam, kde končí komfortní zóna.

Pro více informací, fotek a dalších příspěvků o našich dobrodružstvích sledujte náš Instagram @couple_on_trai

PURA VIDA! KOSTARIKA

Slovní spojení PURA VIDA uslyšíte v Kostarice na každém kroku. V překladu to znamená „čistý život“ a místní se touto frází zdraví, loučí, děkují si nebo jí nahrazují každé optimistické slovo. Přesně tímto pozitivním dojmem na nás republika zapůsobila. Navštívili jsme ji na přelomu kalendářních roků 2022 a 2023 v průběhu prosince a ledna a strávili jsme tam necelé tři týdny. Dostatek času ji objet kolem dokola a dobít potřebnou energii a životní elán.

Kostarika je drobnou republikou ve Střední Americe. Její rozloha činí přibližně dvě třetiny plochy České republiky. Samotný název je složeninou dvou slov: Costa Rica = bohaté pobřeží. Své jméno získala v roce 1502, kdy k jejím břehům dorazil Kryštof Kolumbus a setkal se s místními domorodci, kteří byli honosně zdobeni zlatými doplňky. Kolumbovy domněnky o nerostném bohatství v těchto končinách se však nakonec ukázaly jako mylné. Tím pravým pokladem této země je příroda. Zajímavostí je, že popisovaný stát leží mezi dvěma různými oceány, západní část se rozkládá na pobřeží Tichého oceánu, východní pak omývá Karibské moře, které patří do soustavy vodních mas oceánu Atlantického. Od jednoho pobřeží ke druhému je to vzdušnou čarou v nejužším místě něco málo přes sto kilometrů. Raritou tak je, že se v obou vodních plochách můžete bez problémů vykoupat v průběhu jednoho dne. Dalším specifikem Kostariky je skutečnost, že se na tak malém území nachází 29 národních parků (pro porovnání, v České republice jsou pouze čtyři, v kuloárech se začíná spekulovat o pátém). Národní parky zabírají přibližně 25 % rozlohy státu, čímž drží Kostarika celosvětový rekord. Přírody si tady tak umí nesmírně vážit

a včas pochopili, že ji musí chránit. Je to logické, protože hlavním přísunem peněz do státní pokladny jsou příjmy z cestovního ruchu. A turisté jezdí do Kostariky především za bohatou faunou a flórou. Jedná se o první stát z tropických oblastí, kde byla zákonem zastavena těžba tropického pralesa. Lesem je tak pokryto přibližně 60 % území - ráj rostlin a živočichů. Krásy země očarovaly např. českého spisovatele Františka Flose, byť je znal jen z vyprávění a obrázků, nikdy totiž neopustil hranice rodného státu. Napsal pak knihu s dobrodružnou tematikou Lovci orchidejí, která detailně popisuje středoamerické podmínky a prostředí. Společně s Eduardem Štorchem je považován za zakladatele české dobrodružné literatury pro mládež.

Dalším zdrojem přísunu peněz je vývoz kávy a banánů. Určitě znáte reklamu se sloganem, my nejsme banány, my jsme Chiquita. Tak právě tato značka je pro Kostariku typická. Nedělejme si však přehnané iluze. Aby se banán dostal včas ke spotřebiteli do celého světa, tak je samozřejmě i v tomto případě ve velkém využíváno chemického ošetření.

Do Střední Ameriky jsme se dostali letadlem po ose Praha – Paříž – Alajuela. Letiště Alajuela leží přibližně 20 km od hlavního kostarického města San José. Pozor! Neplést s městem v Kalifornii, je to pouhá shoda jmen. V hlavním městě žije okolo 300 000 obyvatel (v celém státě pak necelých 5 milionů = přibližně polovina obyvatel České republiky).

Nejprve jsme prozkoumali samotnou metropoli a její okolí. V centru jsme degustovali kostarické národní jídlo casado, které nese výrazné prvky mexické kuchyně –

základ tvoří fazole, rýže, sušené banány, zelenina chayotte (něco mezi okurkou a cuketou) a různé druhy masa. Nad městem se vypíná dodnes činný nejvyšší vulkán Kostariky Irazú (v překladu hora hromů) měřící 3432 m n. m. Nejslavnější výbuch se odehrál roku 1963, protože byl v zemi zrovna na návštěvě prezident Spojených států amerických, John Fitzgerald Kennedy. Vulkanické běsnění přežil, ale ještě téhož roku byl zastřelen atentátníkem v Dallasu. Vrchol sopky je tvořen několika krátery, v jednom je v případě dostatečného množství srážek jezírko brčálově zelené barvy. Nám přálo při návštěvě sopky počasí a na chvíli jsme se ocitli v nebi, jak můžete vidět na prvním obrázku. Nebo alespoň já si nebeskou krajinu takto představuji.

Vrchol kráteru sopky Irazú

Přibližně 35 km od metropole leží bývalé hlavní město, Kartágo (nezaměňovat s Kartágem v Africe, odkud táhl slavný vojevůdce Hannibal se slony na Řím). V kostarickém Kartágu stojí bazilika Panny Marie Andělské, která je považována za jedno z nejposvátnějších míst celé země. Nachází se v ní slavná socha černé Madonny, která má mít léčivé schopnosti. V centru města stojí ruiny chrámu svatého apoštola Jakuba, které dnes slouží jako park, a nedaleko za městem najdeme rozvaliny Ujarrás, které poskytují domov pestře zbarveným papouškům z rodu Aratinga či veverkám proměnlivým.

Další dny jsme věnovali průzkumu západní (pacifické) oblasti. Po cestě do národního parku Carrara jsme překonali řeku Tarcoles, na jejímž břehu můžete z bezpečí mostu pozorovat líně se válející krokodýly americké. Národní park Carrara patří mezi menší národní parky a můžete v něm absolvovat pěší okruh zaměřený na pozorování zvěře. Jelikož to bylo naše první dobrodružství v místním tropickém deštném lese, najali jsme si průvodce a zkušenosti, které jsme získali, jsme pak využívali po zbytek cesty. Spatřili jsme např. pralesničky – jedny z nejjedovatějších živočichů světa. Pralesničky jsou žáby s velice nápadným zbarvením, které má předem varovat predátora, že nejsou úplně vhodnou kořistí. Jsou využívány především domorodými indiány k výrobě otrávených šípů, které pak slouží k lovu. Domorodci ho z žab dostávají poměrně drastickým způsobem. Je známo, že jedinci začnou vylučovat jed, když se dostanou do stresu, proto je indiáni často nahřívají nad otevřeným ohněm a zachytávají odkapávající tekutinu do připravených nádob. Stoupá i popularita chovu pralesniček v domácnostech. V takovém případě se ale

Bromélie v korunách stromů v NP Carrara

není čeho bát, jelikož si žába vytváří jed z těl nachytné kořisti. K takové se v zajetí nedostane a jedovatost ztrácí. Samozřejmě jsme se vykoukali také v Tichém oceánu, to jsme nemohli oželet a užívali jsme si krásného

západu slunce na pláži s vychlazeným pivem v ruce.

Západ slunce nad Pacifikem

Dále jsme navštívili národní park Manuel Antonio. Jedná se o nejmenší, ale zároveň jeden z nejhezčích parků Kostariky. Můžete zde kombinovat pozorování zvířat s koupáním v malebných zátokách Tichého oceánu. Zpočátku vás může překvapit kontrola batohů, kdy musíte vyhodit vše, co je umístěno v igelitovém obalu. Tímto způsobem se zabraňuje rozšiřování plastů do pralesa. Zbavit se musíte také veškerých potravin, aby neukáznění turisté nemohli krmit všudypřítomnou zvěř. Z pozorovaných živočichů mohu zmínit například lenochody či bazilišky. Lenochod je savec z řádu chudozubí. Charakteristická je pro něho pomalá chůze, ujde přibližně dva metry za minutu. Většinu života tráví v korunách stromů a spí 15 až 18 hodin denně. Na zem slézá jednou týdně za účelem vyprázdnění. Mezi jeho oblíbenou stravu patří listy stromu cekropie, což je také vodítko jak lenochoda v přírodě najít. To znamená, že nejprve hledáte zmíněný strom, až pak prohlížíte důkladně korunu a doufáte, že budete mít štěstí. Lenochod je taky specifický počtem krčních obrátů, oproti ostatním savcům, pro něž je typických sedm, jich má 6 nebo 9. Bazilišek patří mezi ještěry. Je známý pro svoji schopnost pohybovat se po zadních končetinách na hladině vodních ploch. Díky

dlouhým prstům s kožními lemy se dokáže udržet na vodní hladině a běžet rychlostí 10 km/h na vzdálenost až čtyř metrů, u menších druhů je to ještě více. To mu také vysloužilo jeho přezdívku „Ježíšova ještěrka“, která vychází ze schopnosti slavné biblické postavy chodit po hladině Galilejského jezera.

V cestě jsme pokračovali do oblasti vrchoviny Monteverde, která se rozprostírá mezi aktivními sopkami Tenorio a Arenal. Toto horské středisko je známé výskytem původních mlžných lesů. Tentokrát jsme se kochali především rostlinami. Na území o rozloze 300 km² roste přibližně 3000 druhů cévnatých rostlin, což je pro porovnání více než v celé České republice s rozlohou přes 78 000 km². Popisovaná oblast je skutečným rájem pro tzv. epifyty, tedy rostliny, které

Pralesnička batiková

rostou na jiné žijící rostlině, ale vyživují se samostatně. Nepatří tak mezi parazity. Typickými zástupci jsou bromélie a orchideje. Okolí je také rájem pro milovníky adrenalinu. Můžete si vyzkoušet zip line. Jedná se o systém lanovek, díky kterým zdoláváte na ocelovém laně různé vzdálenosti. V tomto případě lítáte nad hranicemi tropického lesa a chvíli si připadáte jako pták. Nádherný pocit. Milovníci živočichů mohou navštívit motýlí dům, kde svou barevností a velikostí křídel vyniká především jasně modrý Morpho, či záchranou stanici lenochodů, v níž můžete

spatřit zástupce této bizarní zvířeny z bezprostřední blízkosti. Další zastávkou v oblasti Monteverde bývá plantáž na pěstování kávy, kakaových bobů a cukrové

třtiny. Nenásilnou formou se seznámíte s procesem zpracování jednotlivých komodit a můžete ochutnat nešizenou čokoládu a doplnit potřebnou dávku kofeinu.

Sopka Arenal pohledem od našeho ubytování

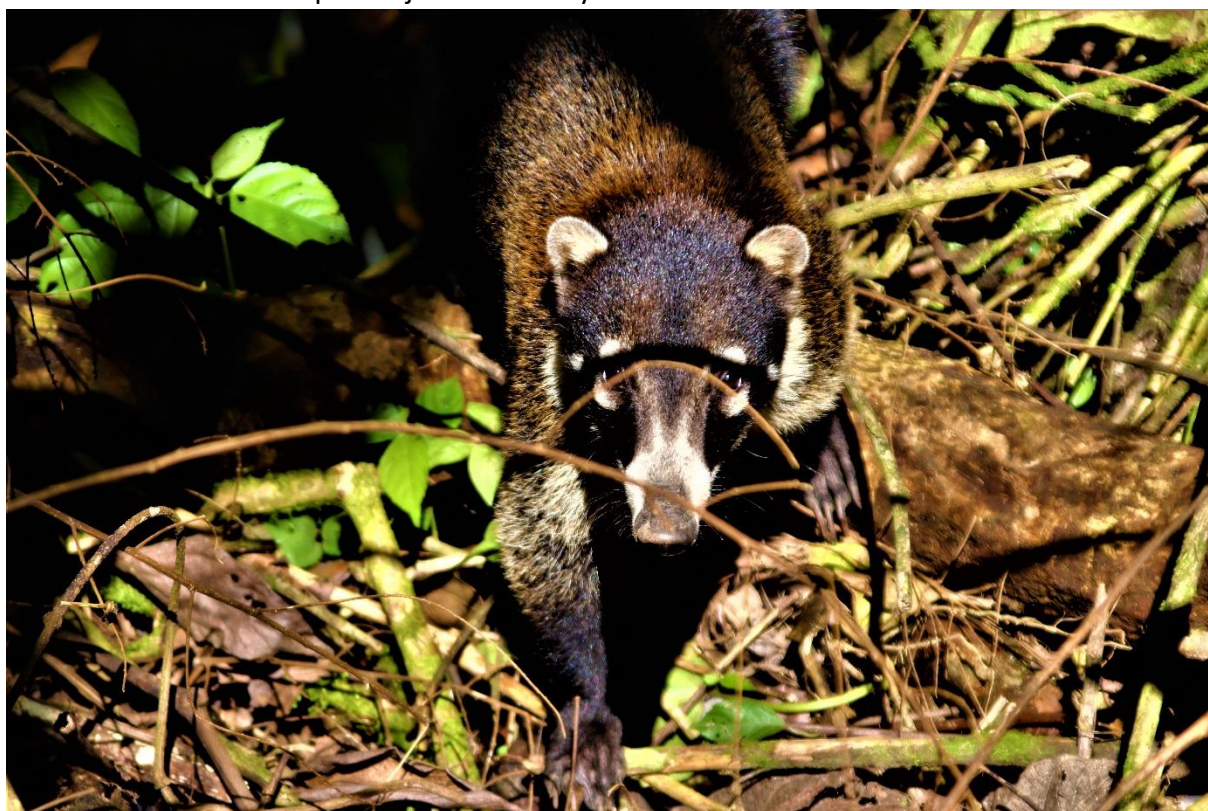
Dále naše cesta vedla do oblasti sopky Arenal (1670 m n. m.), majestátní dominanty krajiny. Časově nejbližší aktivita vulkánu byla zaznamenána v roce 2010, poslední ničivá erupce, která má na svědomí 87 lidských životů, proběhla v roce 1968 (ve stejném roce, kdy začala sovětská okupace Československa, která odstartovala smutné období našich dějin). Cestou jsme navštívili působivé vodopády Viento Fresco (v překladu svěží vítr). Míjeli jsme obrovskou vodní nádrž a navštívili domorodé etnikum Maleku, kde jsme se seznámili s nejrůznějšími účinky rostlin na lidský organismus. Vyzkoušeli jsme si např. přírodní anestetikum, po němž jsme chvíli nemohli ovládat jazyk. Ubytovali jsme se v městečku La Fortuna, přímo pod sopečným kuželem. Sopka je aktuálně v klidové fázi, stejně ale místní obyvatelé nemohou mít úplně klidné spaní.

Po setmění jsme využili možnosti účastnit se noční tour v deštném lese. Vybavení baterkami se plni očekávání vydáváme do tmy a hledáme živočichy s noční aktivitou. Jedná se o úplně jinou perspektivu a adrenalin stoupá. Přece jen v okolí žije mnoho živočichů, kteří jsou aktuálně ve výhodě. Ve tmě vidí daleko lépe než lidé. Místní obyvatelé mají obrovský respekt z jaguára, krále temnoty. V okolí místa výskytu se můžete setkat s informačními tabulemi, jak se chovat v případě, že se s jaguárem setkáte. Jsou to však vzácná setkání, kočky se vám samozřejmě snaží vyhnout. My jsme nakonec pozorovali pouze čerstvé stopy, což mě dost mrzelo, rád bych jaguára v přírodě na vlastní oči spatřil. Viděli jsme ale řadu specifických žab. Např. rosněnku průsvitnou, která je typická tím, že má průhlednou pokožku. Můžete tak

pozorovat uložení jednotlivých orgánů. Proto získala lidové označení skleněná žába. Další na pohled velice efektní žábou je např. středoamerická rosnička listovnice červenooká s nápadně velkými do krvava zabarvenými orgány zraku. S temnotou se za svitu kajmaních očí loučíme a vyrážíme sbírat síly na další den. Byl to zážitek, na který do smrti nezapomeneme.

Brzy ráno vstáváme a vydáváme se do národního parku Arenal v těsné blízkosti sopky stejného jména. Vyrážíme na výhledový bod na sopečný kužel. Dočítáme se, že po cestě je šance spatřit tukany. Věnujeme tak pozornost každému zašustění. A trpělivost se nám postupně vyplácí. V korunách stromů pozorujeme tukany

arassari. Jsou to krásní ptáci s velkým zobákem, který používají na otevírání plodů a semen. Vrcholem dne je potom výhled na samotnou sopku, perfektně nám opět vychází počasí a kužel vidíme v celé kráse. Po cestě zpět na ubytování se ještě zastavíme u řeky s termální vodou, která vytéká z nitra vulkánu. Chvilí se věnujeme relaxaci. Na parkovišti nás pak překvapí banda loupeživých nosálů bělohubých, kteří čekají na naši chybu a pokouší se nám dostat do auta. Přece jen by si chtěli obohatit jídelníček. Čeká nás ještě návštěva vodopádu Catarata La Fortuna, pod kterým se dá také koupat, ale nesmíte se přiblížit moc blízko k padající vodě, mohlo by to dopadnout špatně, má velkou sílu. Voda padá z výšky 70 metrů.

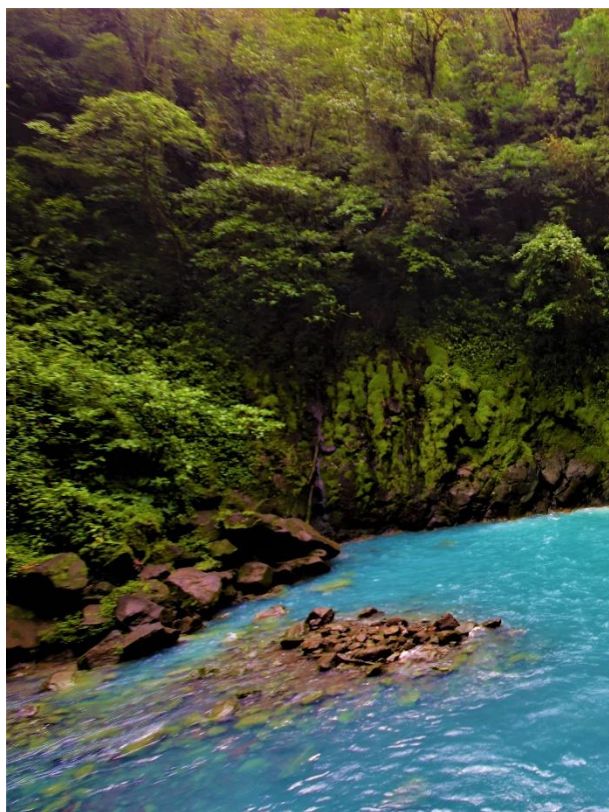

Nosál bělohubý

Po potřebném odpočinku vyrážíme do oblasti řeky Rio Celeste, která je charakteristická svou nebesky modrou barvou, nádherně kontrastující se sytým zeleným okolním pralesem. Po cestě okolo vodního toku míváme další vodopád, pod

nímž se dalo v minulosti také koupat. Po utonutí německého turisty však došlo k plošnému zákazu. Stezka pokračuje dál okolo bublajícího jezírka se sirnou vodou, takže všude kolem je možné cítit charakteristický zápach z výparů. S oblastí se

loučíme symbolickou návštěvou termálních lázní v městečku La Fortuna.

Řeka Rio Celeste

Opouštíme centrální část Kostariky a vydáváme se do národního parku Tortuguero, ležícího na pobřeží Karibského moře. Popisované území se skládá z mozaiky tropického deštného lesa, rozsáhlých mokřadních oblastí, mangrovových porostů a písčiny pláží. Kouzlo okamžiku podtrhuje všudypřítomný klid. Do oblasti se můžete dostat pouze lodí nebo malým letadlem. Obrovským zážitkem je již cesta malou loďkou z přístavu La Pavona po kanále řeky La Suerte. Je málo vody, proto musíme jet pomalu a vybírat bezpečná místa pro projetí. Alespoň máme lepší pozorovací možnosti. Míjíme vyhřívající se kajmany, nejrůznější lovící volavky či krásně zbarvené ledňáčky. Ubytováváme se v hotýlku uprostřed jednoho z ostrůvků v krásné zahradě plné orchidejí. Nejsou zde silnice, žádná auta ... Večer navštívujeme barevné, původně pirátské, městečko vystavěné na dřevěných

kůlech Tortuguero a večeříme při západu Slunce. Zpět na ubytování musíme zase lodí. Řidiči nesvítlí světla, přesto se s naprostou jistotou proplétá temnotou a v pořádku nás vysazuje u hotýlku. Následující den ráno vyrážíme opět na průzkum kanálů. Ještěže máme průvodce. V místní spleti vodních cest není jednoduchá orientace. V korunách stromů pozorujeme nekonečně dlouhé končetiny a chápavý ocas chápanů, vréšťany, hlavy malpy kapucínské, které připomínají kápě mnišského řádu, kondory, lenochody a vyhřívající se leguány, z vody pak vykukují drobní kajmani. O rostlinné říši ani nemluvě, nekonečná záplava všech odstínů zelené. Odpoledne věnujeme pěší procházce džunglí, posloucháme zvuky pralesa a vydáváme se k vyhlídce Cerro Tortuguero, která umožňuje pohled na národní park z ptáčích perspektivy. Až odtud vynikne obrovská rozloha mokřadní oblasti. S radostí vnímám, že na tomto místě má neustále příroda jasnou převahu a svět je ještě v pořádku.

Čeká nás celodenní přesun do města Puerto Viejo, ležícího v národním parku Cahuita, jenž je proslavený nekonečnými písčnými plážemi Karibského moře. Ideální místo pro ochutnání nejrůznějších mořských specialit. Na mém talíři končí chobotnice. Vše čerstvé a chutné. V oblasti navštívujeme území, ve kterém se vyskytují králové papouščí říše – arové. Pozorujeme nádherně vybarvené jedince, daří se nám spatřit i další druh

Tukan krátkozobý

tukana, tentokrát je jeho zobáková chloubka ještě daleko větší a vybarvenější. Paradoxně se však jmenuje tukan krátkozobý.

Ara zelený

Předposlední den v Kostarice jsme věnovali adrenalinu a vydali jsme se sjet na raftu řeku Rio Pacuré. Byl to jeden z vrcholů celého

Rafting na řece Rio Pacuare

výletu. Řeka dosahuje místy obtížnosti III – IV, proto byl před vyplutím důležitý nácvik veškerých povelů od kapitána člunu. Při průjezdu peřejemi se vůbec nestíháme kochat krásami okolního kaňonu. Naštěstí technicky těžké úseky střídají části odpočinkové, tak průběžně vizuální průzkum okolí doháníme. Záchranáře na kajaku, který

nás doprovází, naštěstí nezaúkolujeme a v pořádku dorazíme do cíle.

V rámci loučení s Kostarikou ještě navštěvujeme Jaguar rescue center – stanici na záchranu živočichů. Žádná kočkovitá šelma aktuálně v organizaci není, všechny byly vypuštěny do přírody. Uvnitř jsou ale další zajímavá zvířata a především výklad místního dobrovolníka je velice poutavý. Vlastně z něho dost čerpám při popisu cesty. Odpoledne jsme již věnovali relaxování na pláži před dlouhou cestou do Evropy. Ze spánku nás probrala až rodina potulných mývalů, kteří poctivě prohlíželi batohy všech turistů, jestli by se nenašlo něco dobrého na zub. Večer už nás čekal za mohutného řevu vřešťanů (na chvíli jsme se tak vžili do známé

verneovky Cesta do středu země) přesun na letiště a návrat přes Paříž zpět do Prahy. Mé další cestovatelské plány směřují v rámci amerického kontinentu ještě více na jih do Peru, Bolívie a Chile. Tak třeba zase někdy na počtenou.

Zbyněk Vácha

MŮJ VÝLET PO EVROPĚ S INTERRAIL PASS

Je ti 18 let? Chceš cestovat? Nevadí ti strávit několik hodin na cestě ve vlaku? Tak čti dál.

Na konci března roku 2023 jsem se přihlásila do programu *DiscoverEU*. Je to akce programu Erasmus+. Jedná se o soutěž o časovou jízdenku zdarma, které se můžou zúčastnit pouze 18 letí. No a na začátku května mi přišel email, že jsem vyhrála. Rázem jsem měla možnost cestovat po Evropě zdarma. Veškeré náklady za dopravu garantovala právě interrail jízdenka. Ale cestovat můžete pouze vlakem (i když existují výjimky). Teď k tomu, jak jsem jízdenku využila.

Dlouho jsem cestu plánovala. Plánovala jsem, do kterých států se podívat, jaké památky navštívit. Nejhorší bylo naplánovat právě ty vlaky. Nechtěla jsem na cestě strávit třeba půl dne (stejně se to nepovedlo). Chtěla jsem projet skoro celou Itálii a podívat se na jih Francie. Tahle cesta se měla konat v létě příštího roku. No nakonec to všechno dopadlo úplně jinak. Vydala jsem se směrem na sever Evropy a to na konci října 2023. Moje rozhodnutí vyrazit na cestu bylo hrozně rychlé a spontánní. Že pojedu, jsem se rozhodla měsíc před odjezdem. Jediné, co jsem naplánovala, byly vlaky a ubytování, jinak jsem prostě jela a nic víc neřešila. Mým hlavním cílem bylo navštívit Kodaň a to se povedlo.

Z Českých Budějovic jsem jela hned prvním vlakem do Prahy, kde jsem si dala kafe a snídani a o hodinu později jsem už byla na cestě do Drážďan. Přijela jsem před polednem a chtěla si dát věci do penzionu. Bohužel šíleně přšelo a

mapy v mobilu mi ukazovaly špatnou cestu, což jsem zjistila, až když jsem se po ní vydala. Do penzionu jsem dorazila asi o 2 hodiny později, než jsem měla. Pan provozní už tam nebyl a já tak musela čekat další 2 hodiny, než přijde, abych se mohla ubytovat. Musím říct, že jsem vybrala penzion až na konci města, protože byl opravdu levný, přece jen jsem student. Potřebovala jsem prostě jen někde přespat. Pak jsem se vydala zpátky do centra, abych něco viděla. S plným kufrem a plátěnkou! Bez deštníku! Drážďany mě nenadchly. Měla jsem větší očekávání a bohužel je vystřídalo zklamání. Celé město na mě působilo špinavě a trochu depresivně. Asi tomu napomohlo i to, že jsem se nemohla dostat do penzionu a hodně přšelo.

Ale i tak si myslím, že stojí zato se sem podívat. Drážďany mají velmi zajímavou a smutnou historii a centrum města má co nabídnout.

Mou druhou zastávkou byl Hamburk. Město, od kterého jsem nic nečekala, mě moc mile překvapilo. Je to opravdu obrovské město, negativem ale je spousta bezdomovců. Jako sólo cestovatelka - žena jsem se tam necítila úplně dobře za tmy nebo na nádraží, ale nic špatného se nestalo. Nestrávila jsem zde ale moc času a mrzí mě to. Rozhodně je to město, co si zaslouží

návštěvu. Aspoň na 3 dny sem někdy musím vyjet.

Bydlela jsem opět v penzionu a tentokrát

v opravdu klidné a krásné čtvrti. Opět dál od centra, ale to vůbec nevadilo, protože doprava v Hamburku funguje skvěle.

Navštívila jsem

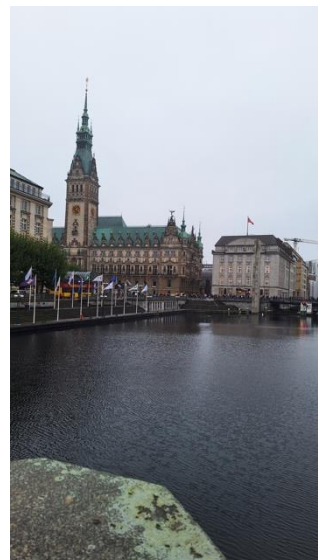
krásnou kavárnu *Café Blanco* s moc milými zaměstnanci a výbornou kávou. Krásné knihkupectví *Thalia* stojí také za zmínku.

Jako poslední jsem navštívila mou vysněnou Kodaň. Cesta tam nebyla ale vůbec lehká. Z Hamburku jsem měla jet pouze s jedním přestupem a to v Neumünsteru. A tenhle přestup byl pro mě nejhorším zážitkem. Zde jsem měla už nastoupit na přímý vlak do Kodaně, ale byl zrušený. To jsem se dozvěděla až potom, co měl vlak už dávno přijet. Byla jsem sama v cizím městě, na ošklivém nádraží a bez vlaku, v ten moment jsem byla opravdu dost ve stresu. Mým jediným přáním bylo jet domů. Do Česka. Ale když už jsem dojela tak daleko, vzdát to by

byla škoda. Jela jsem zpět do Hamburku a tam čekala na jiný vlak, tentokrát už to byl přímý vlak z Hamburku do Kodaně. Problém byl, že do Kodaně jsem původně měla přijet ve 22:30. Co mi zbývalo, jela jsem.

Nakonec měl vlak menší zpoždění, než jsem čekala, a přijela jsem ve 23:00 hodin. Do hotelu jsem to měla od nádraží cca 15 minut pěšky a dost jsem se bála, protože se ve tmě necítím zrovna dobře. Ale všechno proběhlo v pořádku.

Teď musím vyzdvihnout ubytování, které jsem v Kodani měla. Jmenuje se *CityHub Copenhagen*. Je to opravdu skvělá věc pro sólo cestovatele. Bydlela jsem v jakési "buňce". V malinké místnosti pouze s postelí a prostorem na kufr. Buňku jsem si mohla nasvítit, jak jsem chtěla, pomocí aplikace a dokonce tam byly zabudované repráky. Uvnitř nebyl slyšet žádný hluk zvenčí. Personál byl moc milý a ochotný. Dokonce byla v objektu sauna, kterou jsem měla v ceně, a kuchyňka. Koupelna byla sdílená, ale vždy skvěle čistá. Výhodná byla i poloha v centru a to, že v okolí byly kavárny. Vlastně hned, jak jsem dorazila do Kodaně, jsem věděla, že si ji zamiluji. Kodaň je

opravdu nádherné město. Čisté, klidné, útulné a přívětivé. V žádném městě jsem se necítila tak bezpečně a příjemně jako tady. Všude dojdete pěšky. Moc se mi líbilo, že spousta lidí běhá venku a jezdí na kole. Celkově se zde pěstuje zdravý životní styl a to je úžasné. Dánové jsou moc milí. Nikdo se nikam nežene. Strávila jsem zde krásné 2 dny a nebylo mi snad nikdy líp.

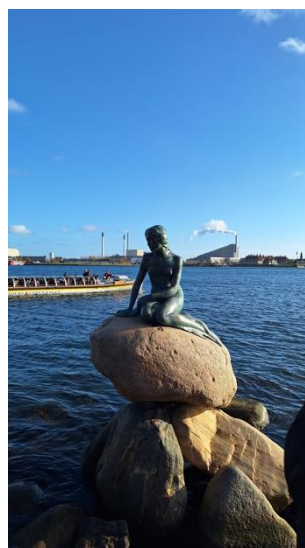
Co v Kodani navštívit? Rozhodně čtvrtě *Nyhavn* s ikonickými barevnými domky. Dále jsem si zamilovala *Rundetaarn*, kam se dostanete za příznivou cenu, a nabídne vám krásný výhled na celou Kodaň. Doporučuji sem zajít při západu slunce. Tohle jsou moje dvě oblíbená místa, ale vlastně kamkoliv půjdete, bude to krásné. Když se vypravíte pěšky z centra podívat se na *Malou mořskou vílu*, uděláte si krásnou procházku. V Kodani nikdy nešlápnete vedle

Bohužel jsem musela domů. Nechtělo se mi, ale zároveň jsem se už nemohla dočkat. Tenhle výlet sice trval jen týden, ale bylo to poprvé, co jsem jela někam sama. Bylo to náročné a stresující, ale krásné. Naučila jsem se spoustu nových věcí. Zjistila jsem, že

cestovat sama je osvobozující. Cesta zpátky s třemi přestupy trvala 16 hodin. Ačkoli byla nejdelší, proběhla naprosto v klidu.

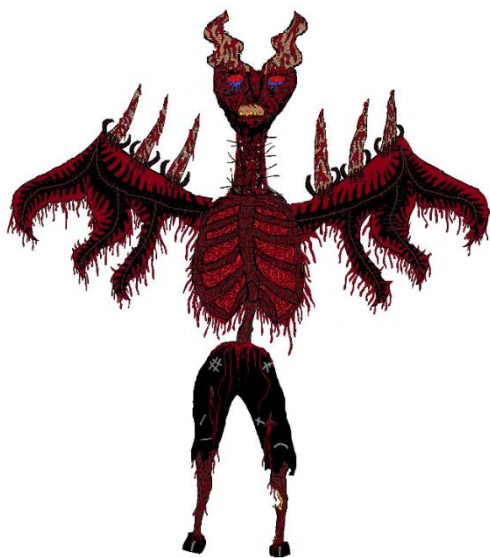
Tuhle cestu jsem mohla podniknout jen díky programu *DiscoverEU*. Podívejte se na jejich stránky. Na jaře roku 2024 se budou vybírat noví kandidáti. Pokud vyhrajete, tak jízdenku musíte využít do jednoho roku od jejího vydání. Zkuste to. Je to úžasná možnost pro mladé lidi. A taky skvělá cesta k sebepoznání a obrovská zkušenost.

Marie Vlášková

KDYŽ STUDENTY POLÍBÍ MÚZA

Adam má velkou fantazii, spoustu nápadů a představ. Zkouší je projevit nejen výtvarně, ale i hudebně. Pokud si chcete poslechnout jeho vlastní hudební ukázkou, klikněte na odkaz.

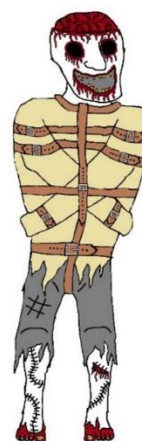
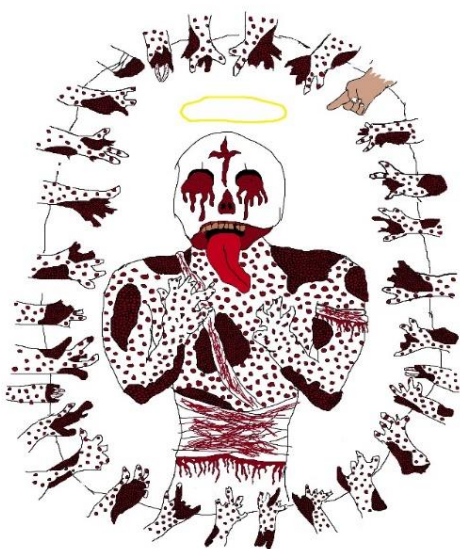

Světlonoš – anděl, který zradil a za trest svítí jako hvězda nad Černou věží

Dissector – přízrak, který žije z utrpení

Malomocenství

Caecus gulosus neboli slepý žrout, co sní vše, co se mu vloží do úst.

Studenti 3. ročníku se pokusili o kaligramy. Kaligram (též ideogram) je báseň, jejíž písmena nebo celá slova a verše jsou uspořádána typograficky do obrazce, který vyjadřuje téma básně.

Protože toužíš
 ma' naadye let u sta' le
 jeste' i' u'ehr b'rid'la x'dime
 p'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'

Here's
 to my girls
 standing
 up
 for what
 they're worth
 who, r'uh
 the world
 I'm ready
 to be heard
 No man can
 demand my
 body, my spirit,
 my love
 My body
 My spirit
 My love

P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'
 P'římě z'z
 Michr
 m'ese se t' do
 abama'

A dobrý kafe pít. V nou' spát
 To jsou mý přání, dost mám
 dobrým, teď je na čas být.
 Už nechci řívat chci radši spí-
 val, na chvíli se divat a dobrý
 kafe pít. V nou' jít spát,
 to jsou mý přání, dost mám
 dobrým, teď je na čas být.

František Gellner: V Paříži

Na tělocviku štěstí mám
 skvělý učitel na'm byl da'n
 Ne každému bylo prá'no
 Čižka: už chybi' ma'lo
 Jeho studenti se hrou'tí až prsty se jim kvou'tí
 Prý na každé' hodině hokejový trénink je
 Naše skupina štěstí měla že toho Čižka nezdědila
 My Zigiho dostali a prázdniny nastaly
 Máme možnost volné ruky
 a Zigi se přida' taky
 Za to Čižek vždycky stojí
 a jejich utrpení se tlumí
 Ještě že Zigi není jako Čižek
 to už bych měla na hrobě
 KRÍŽEK

SPORTOVNÍ OKÉNKO

Velký úspěch našich atletek

Dne 21. 9. se v Českých Budějovicích konalo okresní kolo středoškolského atletického poháru. Naše atletky dosáhly 8132 bodů, s přehledem porazily dvanáct dalších středních škol a postoupily do kraje. Krajské kolo proběhlo 26. září v Táboře a naše holky s 8274 body opět vyhrály! Poprvé v historii školy se tak atletky propracovaly do celostátního kola, které se konalo 11. října v Břeclavi. A tak se holky mohly porovnat s těmi nejlepšími 17 týmy v republice. Měly velkou chuť se mezi nimi neztratit, ale taky určitě cítily ke svým konkurentkám pořádný respekt. Získaly 7735 bodů a skončily na 14. místě. Kdyby holky dosáhly na republice každá svého nejlepšího výkonu, skončily by cca

na 10. místě. Ale i tak to byl opravdu velký úspěch a my GRATULUJEME!

Družstvo tvořily atletky:

Nikola Radostová	PS1B
Anežka Řimnáčová	LY1
Nela Šebestová	MS1
Vendula Šustáková	MS1
Karolína Mičková	LA2
Tereza Říhová	LA2
Natálie Caletková	MS3
Barbora Franková	AZ3
Lenka Pašková	LY3
Thea Petruš	MS3
Marie Novotná	LY4
Kateřina Tomášková	LY4

Tažení chlapců futsalovou ligou

V letošním roce došlo ke generační obměně týmu, silný fotbalový ročník masérů úspěšně odmaturoval, a tak bylo třeba doplnit tým mladými tvářemi. To se povedlo a vytvořil se perspektivní mix několika zkušenějších kluků z 3. ročníku, které doplnili „mladé pušky“ z 1. ročníku masérů. Tým doplňují ještě chlapci z oboru zdravotnické lyceum a praktická sestra. V prvním kole se chlapci utkali se SPŠ strojná a SPŠ automobilní a postoupili z druhého místa. Druhé kolo přiřklo

našemu týmu soupeře ze SOŠ veterinární, SŠRV Třeboň a SOŠ Pelhřimov. I z tohoto kola se nám podařilo postoupit i přes vyšší konkurenci a kvalitu ostatních týmů. Třetí kolo, kde jsme se utkali se SOŠ Písek, SPŠ automobilní a SPŠ stavební, bylo i přes nadějně výsledky pro náš tým konečnou. Chlapci si ovšem zaslouží uznání, jelikož s takto mladým týmem předvedli výkony nad očekávání a postup do 3. kola je velmi solidní umístění. Všem děkujeme za reprezentaci a těšíme se na další ročník.

Mužstvo chlapců reprezentovalo ve složení:

Karel Bicenc	LY4
Matyáš Smrž	MS3
Marek Sem	MS3
Ondřej Lád	MS3
Radim Černý	LY3
Samuel Savula	PS2B
Matyáš Solfronk	PS2B
Adam Vančata	MS1
Tomáš Rybák	MS1
Jan Králík	MS1
Antonín Soukup	MS1
Jakub Salák	MS1
Vojtěch Rozboud	MS1
Ondřej Švec	PS1A

Memoriál Ing. Hamáčka

Každoroční volejbalový soubor tříd vyvrcholil jako obvykle před Vánoci zápasy čtyř týmů, které se probjovaly do finálové skupiny. Tentokrát se do finále dostaly třídy MS1, dva týmy MS3 a PS3B. Zápasy snesly přísné měřítko, výměny byly dramatické a diváky zvedaly z laviček. Systémem každý s každým odehrála každá třída tři zápasy, které určily konečné pořadí:

1. místo PS3B
2. místo MS1
3. místo MS3A
4. místo MS3B

Umístěným družstvům gratulujeme a všem zúčastněným třídám děkujeme za předvedené výkony.

Vánoční soutěž v bench-pressu

Novinkou letošního roku byla čistě silová soutěž v bench-pressu. Startovali převážně chlapci, ale organizátoři pustili do soutěže i žákyni Kateřinu Rezkovou a vyučující M. Richter. Soutěžící měli za úkol předvést co nejvíce opakování s činkou, která vážila 50 % jejich hmotnosti. Všichni předvedli velmi kvalitní výkony, prvenství získal Šimon Bohoněk ze třídy LY3. Gratulujeme!

Mikulášský florbalový turnaj chlapců

Mezi tradiční sportovní turnaje se řadí i Mikulášský florbalový turnaj chlapců. Letošní ročník byl velmi vyrovnaný a zúčastnilo se ho více jak 20 chlapců. První místo získal tým ve složení Antonín Soukup, Vojtěch Rozboud, Vojtěch Knedla a Jan Králík. Gratulujeme!

Středoškolské přebory ve florbalu dívek a chlapců

Odehráli se také přebory dívek a chlapců ve florbalu. Větší želízko v ohni představovaly dívky, které vyhrály loňský ročník, a i letos si brousily zuby na vítězství. To jim nakonec těsně uniklo a o skóre je předstihlo Gymnázium Trhové Sviny. I tak dívkám gratulujeme.

Turnaj chlapců byl z naší strany méně vydařený, hlavně kvůli nízké produktivitě, přestože předváděná hra rozhodně nebyla špatná. Nasbírané zkušenosti jistě chlapci zúročí v příštím ročníku. Děkujeme za reprezentaci.

Dívky reprezentovaly ve složení:

Michala Bártová	PS3A
Dominika Bryčová	MS1
Tereza Hůdová	MS3
Veronika Jílková	PS2A
Štěpánka Kleinová	PS4A
Natálie Krátká	MS3
Tereza Krymová	PS4A
Petra Mrhalová	MS3
Lucie Plášilová	MS1
Michaela Šidlová	PS4A
Sabina Staňková	MS3
Denisa Tomanová	PS3B
Lucie Trávníčková	LY3

Chlapci reprezentovali ve složení:

Radim Černý	LY2
Josef Filla	MS3
Tomáš Hrubý	MS3
Vojtěch Knedla	MS3
Jakub Köszegi	PS2A
Ondřej Lád	MS3
Vít Mašek	MS1
Samuel Savula	PS2B
Marek Sem	MS3
Matyáš Smrž	MS3
Antonín Soukup	MS1
Jan Valach	MS1
Adam Vančata	MS1

